

ene og det andet. De have naturligvis betalt noget for det, men ærede Medlemmer ville meget let forstaa, at naar en Mand, der har en aarlig Indtægt af 100,000 Kr., giver et Beløb af 25,000 Kr. til en Kirke, til et Monument, til et Slot, til nogle Kanoner, Automobiles eller Motorcykler til Hæren, er det ikke saa meget, som naar en Arbejdsmand ved Vintertid af sine surt sammensparede Penge giver 25 Øre eller 50 Øre til de arbejdsløse. Og det er min Overbevisning, at vi behøve ikke disse Gaver fra de enkelte rige Samfundsmedlemmer for at kunne tilfredsstille virkelig berettigede Øjemed, vi kunde saa udmærket gennem den almindelige Beskatning tilvejebringe, hvad der skal tilvejebringes paa dette Omraade.

I Højres Tid kunde en Gaardmand, en jævn Bondemand, naar han skulde dekoreres, ikke blive Ridder af Dannebrog; det højeste, han kunde faa, var Dannebrogsmændenes Hæderstegn. Nu kunne Gaardmænd blive Riddere af Dannebrog, men de blive ikke Kommandører af Dannebrog, de blive ikke Etatsraader, saa højt i Rang komme de ikke. Der gøres Forskel den Dag i Dag. Der er ikke Demokrati i Ordensuddelingen, Ordensvæsenet er aristokratisk i sin Oprindelse, i hele sin Form og i sin Udøvelse. Vi ere imod dette Ordensvæsen, fordi det tjener til at styrke Forfængeligheden, til at legalisere den. Den ærede Ordfører for Venstrereformpartiet (J. Nielsen) har naturligvis Ret, naar han siger, at hos Mænd og Kvinder af alle Samfundsklasser, af alle Partier, er Forfængeligheden mere eller mindre fremtrædende. Men vi skulde ikke legalisere Forfængeligheden, vi skulde ikke sætte den i System, saaledes som man har gjort det ved hele det Ordensvæsen, vi have herhjemme.

Jeg talte før om dem, der som Følge af, at de havde ydet et Beløb til det ene eller det andet, fik en Titel eller Orden at løbe med. Det gælder for øvrigt ved Lejligheder, hvor man mindst skulde vente det, at der falder et Kors eller en Titel af. Jeg skal nævne, at for nogle Aar siden var der en ung Mand, der giftede sig med en ældre Kvinde, der havde en større Formue; det vakte for øvrigt i den paagældendes Kreds en ikke ringe Forargelse. Denne Mand vides ikke nogen Sinde at have ofret noget eller paa nogen som helst Maade indlagt sig Fortjenester af det offentlige. Ikke desto mindre er han kommen med blandt de hædrede og titulerede Personer.

Jeg tror, at hvis man vilde nedsætte en Undersøgelseskommission — og det kunde der være god Grund til paa nærværende Tidspunkt — vedrørende alle dem, der under Venstreministerier ere blevne dekorerede og titulerede, saa vilde man komme til mærkværdige Resultater, og saa vilde ikke mindst de Medlemmer af denne Sal, som tidligere have bekæmpet Ordens- og Titelvæsenet, finde yderligere Anledning til at støtte det Forslag, her er fremsat, og som vi haabe ikke alene maa blive modtaget med Velvillie, men overvejet saaledes, at der praktisk kommer noget andet ud deraf, end at f. Eks. Formanden for det paagældende Udvalg faar en Dekoration, at der nemlig kommer det Resultat, at vi gøre et alvorligt Skridt henimod at faa det Uvæsen afskaffet, som den ærede Ordfører for Venstrereformpartiet saa træffende betegner Ordens- og Titelvæsenet. Dette Ord, at det er et Uvæsen, var netop det rette Ord paa rette Sted fra den rette Mand overfor den rette Regering. Nuvel, naar den ærede Ordfører for Venstrereformpartiet maa erkende, at det er et Uvæsen, til hvilket Kongens Navn er knyttet, til hvilket Ministeriets Navne ere knyttede, lad os saa afskaffe dette Uvæsen. Og det ærede Medlem haaber jeg vil anvende al den Indflydelse, som han raader over, baade i sit Parti og her i Salen, til at faa fuldstændig gjort op med dette Uvæsen, saaledes at det ærede Medlem kan blive fri for at indtage den Uriaspøst, som det er særlig for ham, den gode Patriot, at skulle staa her som Ordfører for et saakaldt demokratisk Parti og bekæmpe, delvis bekæmpe, et saa fortræffeligt demokratisk Forslag som dette.

Bluhme: Jeg kan ikke nægte, at jeg tillægger dette Lovforslag noget mere Betydning, end man skulde tro, at ærede Medlemmer tillægger det efter den Forhandling, der har fundet Sted. Der kan ikke være Tvivl om, at der indenfor Befolkningen raader Følelser, der gaa i Retning af det, Lovforslaget tilsigter. Paa den anden Side er det ogsaa godt, at det er kommet frem i Tinget, saa at Befolkningen faar Lejlighed til at se, hvilken Forhandling det har givet Anledning til. Jeg er fuldstændig enig med den sidste ærede Taler (Sabroe) i, at der vil komme en Tid, hvor man ler ad hele denne Ordens- og Titel-Historie. Ja, det vil der! Saa kan man rolig lade Tiden udløbe; den vil komme, lige saa vel som der vil